

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 212.

Ottende Session.

56de Møde.

Torsdagen den 18de Februar.

(Forts.)

Ordføreren (Jacob sen) (forts.): En Magistrat, der kan lufte sig indenfor 4 Bægge, og sige Nei til Alt, hvad Communens Repræsentanter beslutte, finder man kun i det østlige Europa; i det vestlige Europa finder man derimod een Forsamling, hvor Magistrat og Borgerrepræsentanter staae frit over for hinanden, over for Offentligheden og udfæmpe enhver Sag, og der troer jeg, at Grundene have Dvervægt, men derimod ikke Egenstændighed, der kan gjøre sig gjældende indenfor 4 Bægge. Den ærede Minister sagde, at vort Forslag vilde hugge Hovedet af Borgerrepræsentationen, og han har i en vis Henseende Ret, nemlig forsaavidt Borgerrepræsentanterne som saadanne ikke længere vilde faae det Hoved, de før havde, men de vilde alligevel faae et Hoved, og hele Forskjellen bliver den, at Communalbestyrelsen før har havt to Hoveder, medens den derimod nu kun faaer eet; før har den været en flamsk Svilling, nu derimod vil den blive et fuldstændigt Legeme, en fuldstændig Corporation. Den ærede Ordfører for Mindretallet gjorde opmærksom paa, at Repræsentantskabet ikke kunde sammentræde, naar det vilde, men at det var afhængigt af Dverpræsidenten. Det er dog ikke ganske rigtigt; thi før det Første er det ikke Dverpræsidenten, der efter Fleertallets Forslag sammenkalder den samlede Communalbestyrelse, men Magistraten, hvoraf Dverpræsidenten da kun er en $\frac{1}{3}$ Deel, og dernæst kunne 10 af Communalbestyrelsens

Medlemmer i det Hele forlange et Møde sammenkaldt, naar de have en Gjenstand, de ville bringe for. Deraf følger imidlertid ingenlunde, at de skulle være 10 om at indbringe et Forslag om at tage Initiativet i et Møde, der allerede i Forveien er bestemt. Jeg har i den Henseende, troer jeg, fuldkommen Sikkerhed for, at ikke alene alle Udvalgets Medlemmer, men ogsaa den høitærede Indenrigsminister erkender, at i den samlede Communalbestyrelse maa ethvert enkelt Medlem have Ret til at tage Initiativet og til at indbringe Forslag. Jeg har i Udvalget udtrykkelig reist det Spørgsmaal, hvorvidt det kunde være Tvivl om, at ethvert Medlem havde Ret til at tage Initiativ til enhver Sag i Communens Anliggender, og jeg fik af Alle, ogsaa af den ærede Indenrigsminister, det bestemte Svær: „Nei, det fulgte af sig selv;“ der er altsaa ikke opgivet det ringeste af Initiativet. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører for Mindretallet engang kom noget i Modsigelse med sig selv. Han bemærkede i Begyndelsen af sit Foredrag, hvor han ogsaa stillede sig paa Frihedens Standpunkt mod Fleertallet, at Magistraten vilde blive mere embedsmæssig, men senere glemte han denne embedsmæssige Character, og meente, at Magistraten var ligesaa fristudet, og at man i alle Henseender ligesaa rolig kunde underkaste sig dens Beslutninger, som den samlede Repræsentations; thi den var jo valgt af Communens Repræsentanter. Naar han dernæst gjorde opmærksom paa den Forskel, der var imellem Kjøbenhavn og de mindre Communer, og fandt, at i disse, i Kjøbstæderne, vilde et Loftammer være urimeligt, saa gad jeg dog vide, hvorledes han derfra vil komme til den Slutning, at ei